

Το καλοφτιαγμένο εργαστήριο

Ο Γιάννης ήταν έντεκα ετών και είχε μια εντυπωσιακή συλλογή από «σχεδόν». Σχεδόν καλός στα αθλήματα. Σχεδόν πρώτος στο τεστ ορθογραφίας. Σχεδόν αστείος όταν έλεγε αστεία. Ήταν αυτός που άρεσε στον κόσμο, αλλά δεν τον χειροκροτούσαν.

Και σιγά-σιγά, είχε αρχίσει να πιστεύει ότι τίποτα σε αυτόν δεν έλαμπε πραγματικά. Συνεχώς συγκρινόταν με την αδερφή του, με τους φίλους του, με τους άλλους. Το μόνο που έβλεπε στον εαυτό του ήταν ένα αόριστο αλλά βαρύ «δεν είναι αρκετό».

Μια μέρα, άνοιξε ένα εργαστήριο στο σχολείο: ένα μέρος για να πειραματίζεται, να ασχολείται με την κηπουρική, να επισκευάζει και να δημιουργεί. Ο Γιάννης πήγε, χωρίς να περιμένει πολλά. Κάθισε σε ένα άδειο τραπέζι μέχρι που ένας εκπαιδευτής τον προσκάλεσε να φτιάξει μια λάμπα. Συγκεντρώθηκε, άλλαξε τη λάμπα, καθάρισε τον διακόπτη και... η λάμπα άναψε. Μια ήσυχη ζεστασιά τον κατέκλυσε: είχε φανεί χρήσιμος.

Τις επόμενες εβδομάδες, επέστρεψε. Επισκέυασε ένα σκαμνί, έφτιαξε μια γλάστρα, έγινε φίλος με τον Θοδωρή και την Αυγή. Ανακάλυψε τη χαρά του να κάνεις πράγματα μαζί, χωρίς ανταγωνισμό.

Μια μέρα ανακοίνωσαν στο σχολείο του την εξής πρόκληση: να φτιάξουν κάτι χρήσιμο για το σχολείο. Ο Γιάννης πρότεινε ένα σκεπαστό παγκάκι, μια ήσυχη γωνιά για να διαβάζουν ή να ξεκουράζονται. Η ιδέα του επιλέχθηκε. Έγινε αρχηγός της ομάδας. Ένα νέο συναίσθημα τον κατέλαβε: ένιωθε χαρά από το να τον ακούνε.

Σύντομα, όμως, ένα άλλο έργο έγινε το αγαπημένο των μαθητών: μια μεγάλη τοιχογραφία με χρωματιστούς καθρέφτες και ένα ελκυστικό σλόγκαν. Ήταν πιο παραστατικό, πιο εντυπωσιακό. Για το έργο του Γιάννη μερικοί είπαν ότι το παγκάκι ήταν «πολύ απλό», «πολύ λιτό». Ο Γιάννης άκουσε αυτά τα λόγια σαν μικρά τσιμπήματα κάτω από το δέρμα του. Άρχισε να αναρωτιέται αν είχε κάνει λάθος.

Για λίγο, σκέφτηκε να τα παρατήσει. Μια Τετάρτη έμεινε στο σπίτι, λέγοντας ότι είχε πονοκέφαλο. Ένιωθε σαν να είχε ξαναγίνει «σχεδόν». Σχεδόν χρήσιμος. Σχεδόν εκλεκτός.

Αλλά ο Θοδωρής ήρθε στην πόρτα του με ένα διπλωμένο σκίτσο.

- Μας λείπεις. Δεν ξέρουμε πώς να συναρμολογήσουμε το κάθισμα. Εσύ είσαι ο μόνος που ξέρει.

Ο Γιάννης δίστασε. Τότε άρπαξε το παλτό του.

Επέστρεψε στο εργαστήριο. Βρήκε το ξύλο, τα εργαλεία, τη μυρωδιά του πριονιδιού. Καθοδήγησε την ομάδα του με ήρεμη αυτοπεποίθηση. Κατάλαβε ότι αυτό που έφτιαχνε μπορεί να μην είχε τη λάμψη μιας τοιχογραφίας, αλλά ήταν ανθεκτικό. Εξυπηρετούσε έναν σκοπό.

Την ημέρα των εγκαινίων, ο διευθυντής ευχαρίστησε όλους τους συμμετέχοντες. Το παγκάκι τοποθετήθηκε κάτω από ένα δέντρο. Μια μικρή πινακίδα ήταν κολλημένη πάνω του: «Παγκάκι διαλείμματος – εδώ, μπορείς απλά να είσαι».

Όταν ο Γιάννης κάθισε πάνω του, δεν ένιωθε πλέον την ανάγκη να λάμψει. Ήξερε ότι ανήκε εκεί.

Έναν μήνα αργότερα, διοργανώθηκε έκθεση ταλέντων. Ο Γιάννης έστησε μια γωνιά εργαστηρίου: επισκευασμένα αντικείμενα, τα εργαλεία του παππού του, ένα μικροσκοπικό ράφι και μια μικρή πινακίδα: «Εδώ, επισκευάζουμε, προσαρμόζουμε και μαθαίνουμε».

Το περίπτερο του δεν είχε μουσική ή φανταχτερά χρώματα. Αλλά προσέλκυσε τους περιεργούς. Ο Γιάννης εξηγούσε, προσκαλούσε τους άλλους να δοκιμάσουν, έδειχνε με ηρεμία πώς λειτουργούσαν τα πράγματα. Ένα κοριτσάκι πέρασε πολύ χρόνο γυρίζοντας ένα μπουλόνι υπό την επίβλεψή του. Ένας άλλος μαθητής ρώτησε πώς να ισιώσει μια ράβδο. Ένας ενήλικας έσκυψε και είπε:

- Έχεις ένα πραγματικό χάρισμα.

Ο Γιάννης δεν απάντησε. Αλλά ένα χαμόγελο ανέβηκε μέχρι τα αυτιά του. Ήταν η αίσθηση ότι υπήρχε με τον δικό του τρόπο.

Λίγες μέρες αργότερα, τους ζητήθηκε να γράψουν τρία προσωπικά τους πλεονεκτήματα. Ο Γιάννης πήρε το μολύβι του και έγραψε: αξιόπιστος, παρατηρητικός, σχολαστικός. Δεν ήταν εντυπωσιακές λέξεις, αλλά λέξεις που τον αντιπροσώπευαν.

Όταν ο δάσκαλος του ζήτησε να εξηγήσει, μίλησε για το παγκάκι, την έκθεση. Την πρώτη λάμπα. Δεν προσπάθησε να εντυπωσιάσει. Τοποθέτησε τις λέξεις του όπως τοποθετείς μια βίδα στη θέση της.

Οι συμμαθητές του άκουσαν. Και ο Γιάννης κατάλαβε ότι μπορείς να είσαι ήσυχος και σημαντικός. Διακριτικός και ικανός. Και ότι κάποια ταλέντα μετρούνται με πράξεις και όχι με βάση την ένταση.

**Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (ΕΑΧΕΑ). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ΕΑΧΕΑ δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.